

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

El sistema grinyola

La crisi no pot condemnar el progrés

Comencem l'any després d'un Nadal i Cap d'Any que han estat globalment força bons per al comerç, l'hostaleria i la restauració. Aquesta injecció positiva no ens pot fer perdre de vista que el 2020 ens planteja interrogants econòmics importants.

El primer el del Pressupost de l'Estat, del qual depenen les societats públiques però també, pel que fa als ingressos per transferències, els Comuns.

El pressupost ha de permetre cobrir les despeses en les matèries que determinen la qualitat de vida dels ciutadans: sanitat, ensenyança, pensions, infraestructures, ordenament territorial i seguretat.

En la tempesta econòmica que està creuant sobre Europa seria una il·lusió pensar que podrem trobar una sortida en solitari. Andorra porta vuit anys patint una constant desocupació i una competitivitat del comerç cada cop més esberlada. Les recents dades sobre els retorns d'IVA als andorrans que compren a Espanya ens han vingut a recordar aquesta preocupant pèrdua de competitivitat del nostre comerç.

Mentrestant els nostres veïns immediats, Espanya i França, estan immersos en les seves particulars preocupacions polítiques i socials. I Europa no millora pas.

Imaginar-se doncs que Andorra romandria immunitzada en cas d'un trasbals general seria, pura i simplement, una mostra d'inconsciència.

A Andorra, la Cambra de Co-

merç ja ha reconegut que som al llindar de la recessió. Moltes empreses inverteixen poc i es preocupen del curt termini.

La renda passa al davant de la innovació. Els dèficits i l'endeutament han afeblit els poders públics –el Govern i els Comuns– i les seves capacitats d'actuació.

En la primera línia de les urgències hi tenim doncs el retorn cap a una millor inversió, tant privada com pública.

Andorra ha de gastar millor per invertir més, crear més valor i retrobar el sentit de la justícia.

El mínim que es pot demanar a la política, i en particular al govern de coalició liberalcon-

**Ja fa massa temps
que el país no sap
on va, millor dit, on
ens volen portar**

servador, és que proporcioni un marc d'estabilitat i garanteixi la seguretat jurídica. Això mereix la ciutadania i això necessita la nostra economia.

La modernització del país, mitjançant un bon acord d'associació amb la Unió Europea, és la condició prèvia per aconseguir un model eficaç, just i ecològicament sostenible.

El redreçament econòmic d'Andorra exigeix un nou compromís al nivell del que va permetre el procés constituent del 1992.

Estem en un moment precís en el qual les empreses no se'n sortiran sense els seus assalariats i els assalariats no tindran seguretat de mantenir el lloc de treball sense el retrobament d'una prosperitat sostenible.

La societat andorrana no és viable sense empreses que aportin innovació i sense reforçar el reconeixement, social i salarial, del treball.

Els ciutadans i les ciutadanes tenen dret a una gestió eficaç i honesta dels afers públics, i en massa casos no obtenen ni una cosa ni l'altra.

Ja fa massa temps que el país no sap on va, millor dit, on ens volen portar. Xavier Espot té per costum eludir qualsevulla reflexió sobre el futur del país, sobre on anem i on volem anar. El discurs de Cap d'Any no ha pas traçat una via clara.

D'aquesta manera es passa de puntetes sobre els problemes bàsics: l'evolució cap a una societat de treball precari –per escàs i per mal pagat– les condicions de vida ciutadana, l'evident crisi d'un sistema que ha quedat encallat amb els desajustaments de l'estructura del Coprincipat.

Estem en una cruïlla en què cal encarar qüestions decisives que marcaran les pròximes dècades.

Al país li esperen quatre anys d'estancament i de moltes turbulències mentre veiem una absència de principi director de la seva política econòmica.

La por als canvis guanya a les necessitats d'encarar el futur amb valentia.